

РЕШЕНИЕ

№ 14035

гр. София, 24.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 04.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **12771** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. Б. А., ЛНЧ[ЕИК], ЕГН [ЕГН] срещу отказ за предоставяне на статут на лице без гражданство на територията на Р.България, рег. № 5364р – 28046 от 22.11.2024 г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“ - МВР.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен – постановен е при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалния закон.

Твърди, че административният орган е бил длъжен да се съобрази с указанията, дадени с решението по адм.д. № 5346/20204 г. на АССГ. В него между страните по делото е прието, че жалбоподателят „не притежава гражданство на Русия /където е роден/“. Неотклонно е излагал твърдения, че до определен момент от живота си е разполагал с руски документи за самоличност, вкл. и руски паспорт. При опита си да получи нов такъв обаче през 2022 г., бил информиран, че няма право на такъв, защото не притежава руско гражданство.

Конкретно се посочва, че административният орган не е съобразил нормите на Конвенция за статута на лицата без гражданство, приета в Ню Й. на 28 септември 1954 г.(Конвенцията), която по силата на чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България е част от вътрешното право и има предимство пред нормите на вътрешното право, които ѝ противоречат. Позовава се на уредените по изчерпателен начин изключващи клаузи в чл.1, § 2, по-конкретно на §2(iii), б.б, съгласно която на лица, за които има сериозни основания да се предполага, че са извършили тежко неполитическо престъпление извън страната, където пребивават, преди да бъдат допуснати в тази страна, не може да бъде предоставен статут. Твърди, че по отношение на жалбоподателя не

са налице изключващите обстоятелства, изрично посочени в чл.1, §2 от Конвенцията. Моли съда да отмени отказа.

Ответникът – директорът на дирекция "Миграция", чрез упълномощените си процесуални представители, оспорва жалбата. Излагат доводи за законосъобразност на оспорвания отказ. Твърди, че жалбоподателят е имал два издадени руски паспорта, като не е спазил 6 г. срок да се яви да иска издаване на нов. Има издадена нота, в която се сочи процедурата, по която следва да се тръгне, за да се издаде нов; има възможност за възстановяване на срока – като се посочат уважителни причини за пропускането му. Същевременно той не е предприел необходимите действия в тази насока, независимо че майка му е руски гражданин. Същевременно обаче признава, че баща му е български гражданин и може да получи българско гражданство. Но с всичките си съдебни дела той се е поставил в пречка да получи гражданство.

Претендират присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег.№1/01.02.2024г. жалбоподателят Н. Б. А. е подал до директора на дирекция "Миграция" заявление за предоставяне на статут на лице без гражданство, в което е посочил, че в миналото е притежавал паспорт на гражданин на Руската федерация.

По това заявление е постановен отказ предоставяне на статут на лице без гражданство - № 5364р-11390/25.4.2024 г. на директора на дирекция „Миграция“. Този отказ е оспорен пред АССГ, като с решение № 13677/2.8.2024 г., по адм.д. № 5346/2024 г., 4 с-в е отменен и делото е върнато за ново разглеждане с указания за извършване на цялостна проверка и фактически констатации по преписката.

Оспореният в това производство отказ е постановен вследствие на тази процедура. В него се приема, че не следва да се предоставя искания статут, тъй като жалбоподателят е притежавал руски паспорти, които не са били подновени поради причини, които са дължат на самия него.

В решението на АССГ, 4 с-в, цитирано по-горе, е обсъдена справка с рег. №[ЕИК]/27.10.2022г., издадена от Консулската служба на Посолството на Руската Федерация, видно от която между страните по делото е прието, че Н. А. не е придобил и не притежава гражданство на тази държава. Приложени към заявлението са доказателства, от които се установява, че е влязъл на територията на Република България заедно с родителите си през 1977 година, към заявлението приложил свидетелство за раждане в Руската Федерация, с баща българин и майка словачка, паспорт, издаден от Посолството на Руската Федерация в Република България с отразена дата на валидност 25 октомври 2028 година.

Представена е нова справка от 22.6.2023 г., издадена от Консулския отдел към Посолството на Руската федерация, от която се установява какъв е редът за признаване руско гражданство на граждани на бившия СССР и тези, пребивавали в чужбина. Той ще бъде обсъден по-долу.

Видно от писмо от 2.11.2022 г. до АССГ, 5 с-в, се удостоверява, че Руската федерация не признава жалбоподателя за неин гражданин – посочено е, че той не притежава руско гражданство.

С удостоверение изх.№1106/13.04.2023г. на Министерство на правосъдието, цитирано в решението на АССГ, 4 с-в, се удостоверява на осн. чл.39, ал.1 от Закона за българското гражданство, че Н. Б. А., [дата на раждане] в [населено място], Р. Федерация, не е български гражданин.

Представена е от ответника в съдебното производство електронна справка за съдимост на жалбоподателя, видно от която той е осъждан многократно за престъпления, извършени в България. По някои от присъдите е изтърпял ефективно наказание „лишаване от свобода“.

По искане на съда от ДАНС е представено писмо от 10.04.2024г. до директора на дирекция „Миграция“, с което се изразява отрицателно становище на осн. чл.41, ал.1, т.2 ЗДАНС вр. чл. 22, ал.4 и чл.10, ал.1, т.3 и 6 от ЗЧРБ. Мотивите за становището са обосновани единствено с осъжданията на жалбоподателя, в т.ч. и за разпространение на наркотици.

С писмо от 2.9.2024 г. от ДАНС е посочено, че се поддържа предходното и посочено по-горе писмо.

С жалбоподателя е проведено интервю съгласно чл.63б от Правилника за прилагане на ЗЧРБ .

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес, в законоустановения срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество, е основателна.

Постановеният отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България е издаден от директора на дирекция "Миграция" МВР - от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, в установената от закона писмена форма, съобразно чл. 21д ЗЧРБ.

Съгласно чл. 21б ал. 1 от ЗЧРБ статут на лице без гражданство може да се предостави на чужденец, който не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а съгласно ал. 2, редът за предоставяне на статут на лице без гражданство се определят с този закон и правилника за прилагането му.

Съгласно чл. 21д от ЗЧРБ директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него длъжностно лице издава решение за отказ за предоставяне на статут на лице без гражданство, когато се установи, че кандидатът: 1. попада в обхвата на чл. 1, т. 2 на Конвенцията за статута на лицата без гражданство, приета в Ню Й. на 28 септември 1954 г.; 2. не е декларирал гражданството си с цел получаване статут на лице без гражданство; 3. е влязъл в страната или е направил опит да премине през нея не през установените за това места или чрез използване на неистински или преправени документи и не отговаря на изискванията на този закон и на правилника за неговото прилагане относно предоставянето на статут на лице без гражданство; 4. пребивава незаконно на територията на Република България към датата на подаване на заявлението и не отговаря на изискванията на този закон и на правилника за неговото прилагане относно предоставянето на статут на лице без гражданство; 5. (нова – ДВ, бр. 21 от 2021 г.) притежава валиден документ за самоличност или е притежавал документ за самоличност, който е могъл да бъде подновен, но не е подновяван; 6. (нова – ДВ, бр. 21 от 2021 г.) има наложени принудителни административни мерки по чл. 41, т. 2, 3 и 5, чл. 42 или чл. 42з; 7. (нова – ДВ, бр. 21 от 2021 г.) когато е налице едно от основанията по чл. 10 ЗЧРБ.

С оглед представените доказателства, че жалбоподателят не притежава гражданство на Русия(където е роден), както и българско гражданство, настоящият състав намира, че следва да се приеме, че той попада в обхвата на чл. 1, ал. 1 от Конвенцията за статута на лицата без гражданство, приета в Ню Й. на 28.09.1954 г. Същевременно, предвид събраните доказателства, той е извън обхвата на чл. 1, ал. 2 от Конвенцията и като лице без гражданство, намирайки се на територията на Р. България, като за него възниква правния интерес от подаване на заявление за предоставяне на такъв статут. Целта на конвенцията е да защити уязвимостта на лицата без гражданство, като им даде възможност да се ползват от всички основни човешки права и свободи в най-пълен обем.

Конвенцията за статута на лицата без гражданство, приета в Ню Й. на 28 септември 1954 г., е ратифицирана със закон, приет от 41-ото НС на Р.България на 25.01.2012 г., с резерви по чл. 7, параграф 2, чл. 21, 23, чл. 24, параграф 1, буква "б", параграф 2 и параграф 3, чл. 27, 28 и 31 - ДВ, бр. 11 от 7.02.2012 г.; издадена от Министерството на правосъдието, обн., ДВ, бр. 60 от 7.08.2012 г., в сила от 20.06.2012 г. На основание чл. 5, ал.4 от Конституцията на Р.България, с

ратифицирането, конвенцията става част от вътрешното право на страната и има предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. В чл.1 е дадено определението за понятието "лице без гражданство": За целите на тази Конвенция понятието "лице без гражданство" означава лице, което не се разглежда като гражданин от нито една държава в съответствие с нейното законодателство. В чл.2 са изрично посочени изключващите клаузи, за които конвенцията не се прилага за: i) лица, които в момента получават от други органи или организации на ООН, с изключение на Върховния комисар за бежанците, защита или помощ, за времето, през което получават такава помощ; ii) лица, по отношение на които компетентните органи на страната, в която те пребивават, признават правата и задълженията, свързани с гражданството на тази страна; iii) лица, за които има сериозни основания да се предполага, че: а) са извършили престъпление против мира, военно престъпление или престъпление против човечеството така, както са определени в международните документи, съставени с цел да се санкционират тези престъпления; б) са извършили тежко неpolitическо престъпление извън страната, където пребивават, преди да бъдат допуснати в тази страна; в) са виновни за извършването на действия, противоречащи на целите и принципите на ООН.

В настоящия случай съдът намира, че не се установяват изключенията за предоставяне на гражданство, цитирани по-горе.

Същевременно, следва да се ценят освен обсъдените по-горе доказателства, така и представената справка от Консулския отдел на Руската федерация от 10.7.2012 г., съобразно която жалбоподателят не се признава за гражданин на тази държава. Следва да се цени и удостоверението от 13.4.2023 г. от Министерството на правосъдието на Република България, съгласно което и българската държава не го признава за неин гражданин.

Ответникът обосновава оспорения акт с нормата на чл. 21д, т. 5 ЗЧРБ, предвиждаща че не следва да се издава искания статут ако:

5. (нова - ДВ, бр. 21 от 2021 г.) притежава валиден документ за самоличност или е притежавал документ за самоличност, който е могъл да бъде подновен, но не е подновяван;

Не се установява /като доказателствената тежест е на ответника и тя му бе указана/, какви доказателства са събрани във връзка с притежанието на руски паспорт. Същевременно се установява, че жалбоподателят е подал молба за издаване на такъв в Консулския отдел на 16.5.2022 г., без обаче да се установява да е отговорено на молбата му. Вместо това, същият К. отдел на Руската федерация, в свои по-късни писма, изрично е отбелязал /така цитираното по-горе от 2.11.2022 г./, че не счита Н. А. за свой гражданин.

Ето защо и при съвкупната преценка на събраните доказателства настоящият състав намира, че следва да се отмени оспорения отказ и да се предостави на жалбоподателя искания статут.

По разностите. Жалбоподателят не претендира такива.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд - [населено място], I отделение, 64 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. Б. А., ЛНЧ[ЕИК], ЕГН [ЕГН], отказ за предоставяне на статут на лице без гражданство на територията на РБългария, рег. № 5364р – 28046 от 22.11.2024 г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“ - МВР.

ПРЕДОСТАВЯ СТАТУТ НА ЛИЦЕ БЕЗ ГРАЖДАНСТВО на Н. Б. А., ЛНЧ[ЕИК], ЕГН [ЕГН].

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд.

